

Cerkovnik veselja poskoči, in ko ključarju pové, zakaj je nad-nj prišel, in da je on na grobu tisto noč ga tako prestrašil, da je bil cel mesec vés pobit, mu voši lahko noč in gré lahkega serca domú.

Še tisti večer napravijo pojedino pri cerkovniku. Zdaj še le pové ženi in hčeri, kaj ga je do zdaj tako skerbelo, da je bil zmiraj žalosten.

„Ali nisem večkrat rekel, da je strah v sredi votel, ob kraji ga pa nič ni?“ — se oglasio v hišo pridši cerkovnikov spovednik.

„Res je, res!“ — vsi odgovoré in napijejo zdravico gospodu. J. F. Št.

Povabilo.

Namenjen sem nekoliko pesem med svet poslati. Vabim tedaj častite domorodce in mile domorodke k obilni naročbi; slavne vredništva slovenskih časnikov*), profesorje slovenskega jezika na gimnazijah, in na Dunaji g. Navratila pa lepo prosim, da bi hteli nabirati naročnike; v Terstu jih nabiram sam. Naročba terpi do konca mesca januarja; do 10. febr. naj se mi naznanijo imena častitih naročnikov, ki se bodo v abecednem redu natisnile v knjigi. Ker pa nisem dnaren mož, ne morem izdati knjige v zgubo; tiskala se bo toraj le tedaj, ako se oglasi toliko naročnikov, da se poplačajo tiskarni stroški. Obsegala bo čez 10 pol, čež 80 različnih pesem, veljala bo za naročnike 60 novih kraje. Število iztisov se bo ravnalo po številu naročnikov; na prodaj jih bo menda malo prišlo. Denar se bo odrajtoval, ko bo knjiga gotova; naj ga tedaj naročniki ne pošiljajo poprej, kakor se bo to oznanilo. Knjiga bo šla v natis, ako me podpirajo rojaki, že mesca februarja. Upam, da je zapadek zbranih pesem v moralnem oziru čist pred svetom in Bogom.

V Terstu 5. decembra 1859.

France Cegnar,
c. k. višji telegrafist.

Izgovor.

Národna pesem iz Polján.

Da bi gora razumela,

Kaj tice pojo,

Gora bi se ponizala,

Ka je visoka.

Mimo pelje vuzka staza

Gladko glajena.

Gladila jo devojčica

Bela rumena,

Po nji ide mlad junače

Iz úgerske zemlje.

„Zdravo, zdravo, devojčica!

Bela rumena.“

„Kako čó se s tabo zdravit’

Ka te ne poznam?“

„Lahko poznaš, devojčica!

Bela rumena,

Ki smo skupej brave pasli

Spod orehoma;

Zelen venac si mi plela

Z rožic rumenih.

Košulico si šivala

Tanko pretanko.

Zelen venac mi je zvenil

Z rožic rumenih,

Košulica mi je zgnila,

Tanka pretanka.“

„Ak ti gnije košulica,

Tanka pretanka,

Ne krivi ti ljube svoje

Bele rumene;

Več ti krivi serce svoje

Ko ti dojt’ ne dá.

Ak ti veni zelen venac

Z rožic rumenih,

Ne krivi ti ljube svoje

Bele rumene;

Več ti krivi serce svoje,

Ko ti dojt’ ne dá.

Dala sum ti maramico

Na tvoj beli vrat.“

„Dal sum tebi zlat perstanec

Iz desne roke;

Kam si dela zlat perstanec

Iz desne roke?“

„Dala sum ga nazlataru,

Da se pozlatí;

Nazlatar je takov človek,

Ki rad zatají!“

Dopisi.

Iz Zagreba 9. dec. A. K-s. — Razun v 45. listu „Novic“ omenjenih knjig, je prišel te dni na svitlo jugoslovanski zabavnik „Leptir“ za 1860. Kinčate ga dve podobi v jeklo vrezane od domačega mojstra Hühna. Perva je slika Jelačića bana, druga pa grada Senjskega. Nadamo se, da bodo „Novice“ v kratkem kaj več govorile o

„Leptiru“. — Dotiskana je ravno kar Šulekova „Cvietana“, in pod tiskom se nahaja horvatska bibliografija. Za horvatsko bo prišla slovenska na versto, potem serbska in potem bulgarska. — Z velikim veseljem smo zvedili, da je po smerti gosp. Fr. Lipolda izpraznjeno mesto ravnatelja ljudskih in realnih šol v Celji podeljeno čast. gospodu Fr. Kalin-u, dosedanjemu kaplanu pri sv. Križu poleg Slatine, rojenemu iz Kostanjevice na Kraunskem. Kdor vé, koliko upliva ima domoljuben ravnatelj na šolsko mladež sploh, in koliko koristi obeča takšen upliv pri izobroževanju šolskih pripravnikov, ne bo mogel dosti prehvaliti milosti našega kneza in škofa Slomšek-a, ki so blagovolili tako imenitno službo izročiti vrednemu sinu naše domovine!

Iz Gradca 6. dec. dr. R. — Te dni smo slišali tukaj mojstra godcov, Henrika Vieuxtemps-a, ki je prebiral strune na javorovih goslih tako umetno in tako gladko, kakor da bi se zibali mili glasovi na lahkih krilih zefirovih. Nas Slovane je posebno radučevala „Fantaisie Slave“, ktera je vsem poslušavcom tako dopadla, da je umetnik še tukaj ostal za dan dalje, kakor je bil namenil, ter da je nocoj na občno zahtevanje, kakor je javil načert, nas še enkrat vodil po svetotajstvu slovanskih napevov. Zdaj so strune pevale naše nježne milotužne žalostinke, zdaj sladke glase pesmic ljubeznih, zdaj so sopet donele naše budivne davorije. Jugoslovan, Čeh, Rus, Poljak, — vsak je slišal mile domače čarobne glase svojih pesmic, — čutili smo, da še smo, da še se nismo potonili v materialni nemarnosti, da še bijejo serca iskreno za reč domačo. — Ploskanja, živijo-, slava- in at’ žije-klicov ni bilo ne konca ne kraja, kar ni veljalo samo umetniku, ampak še več predmetu. — Temu nasproti je celó smešno, kako nekteri dunajski časniki zabavljajo „Wanderer-a“, ki je pri neki priložnosti rekel, da on ni „nemški“ časnik, ampak avstrijski v nemškem jeziku pisan, ter da čuti, kakor do nemškega, enako spoštovanje in enako nagnjenje do vseh drugih avstrijskih narodov. — To je poštena beseda, al žalibog! da je večini družih časnikov tern v peti, katerim so vsi 28 milijoni nenemških soderžavljancov le beli zamurci, kateri samo od njihove milosti životarijo. Mislili smo, da je pravilo: ljubimo svojo narodnost, pa spoštujemo vsako drugo — ne samo slovansko geslo, temuč tudi vseh drugih avstrijskih narodov; pa te naše „barbarske“ misli so se začele zeló spodtikati. Nikakor ne moremo verjeti, da se teh načel derži nemški narod, marveč le samo trohica tistih rojakov, kateri so pravico za se v zakup vzeli in za — židove, nam neizvoljenim pa le veliko-dušno prepustijo kervave žulje. Pa zaupajmo v Boga, v svojo razsvitljeno vlado in v same sebe, ne podpirajmo časnikov nam sovražnih z denarno pomočjo. Kadar pa se bodo deželni zbori posvetovali zastran židovskih razmer, se hočemo spominjati njih bratovske ljubezni do nas.

Iz Gorice 2. dec. M. S. — Predzimsko vreme nam sploh kaj slabo streže. Od kar je huda burja potihnila, v eno mer dežuje. Poljski letošnji pridelki so bili sploh ubožni. Vina je bilo malo; gorice so dale malo več ko napol lanskega pridelka, ravnine pa celó nič; strašna nesreča je vse pokončala. Kmetje so v velikih stiskah. Belega žita je bilo za srednjo letino, sena še precej, krompirja malo, pa še ta droben, repe tudi malo in tudi drobne; ajda je na polji konec vzela. Drago je vse; le „obročí“ se zdi, da morejo po ceni biti, s kterimi kratka pamet praznoto širi. Na železnici se spet naprej dela. Ob času vojske je delo zastalo; hočejo pa zdaj dohiteti. Sliši se, da bode v enem letu zlo dognana. Največ dela je z mostom čez reko Sočo blizo Gorice. Res orjaško delo! Most sicer ne bo sila dolg, pa sila visok.

Iz Železnikov 5. grudna. — Po besedah pratike se nahajamo sicer še v jeseni, al bela oprava cele narave in merzla burja nam djansko spričujete terdo zimo. Sv. Martin,

*) „Novice“ bojo rade sprejemale naročilo na delo, katero bo gotovo slovstvu našemu na čast. Vred.